

„Agrar- und Umweltrecht“

Hugo Gebhard, *Betretungsrecht und Verkehrssicherungspflicht in Wald und Flur* (Prawo wstępu i obowiązek ubezpieczenia komunikacyjnego w lesie i na polu), AUR 2016, nr 6, s. 201–205.

Przedmiotem rozważań jest zagadnienie dotyczące prawa wstępu i obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego w lesie i na polu. Autor stwierdza, że regulacje w tym zakresie nadal nie są ujednoczone w całym Niemczech. Ostatnio wprowadzone zmiany w stanie prawnym dotyczącym problematyki wstępu do lasu, dając kompetencje ustawodawcze zarówno na szczeblu federalnym, jak i poszczególnych landów, doprowadziły do niejasności i wielu wątpliwości. W zakresie obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego obowiązujące regulacje uzupełniono wyłącznie o wyrażone w orzecznictwie stanowiska. Jednak jak dotąd brakuje ogólnokrajowej regulacji stwarzającej pewność i bezpieczeństwo prawne zarówno dla właścicieli terenów, jak i osób wypoczywających na świeżym powietrzu. Autor wskazuje na zalety ogólnokrajowej regulacji, ujednoczającej stan prawny w zakresie wypoczynku nad zbiornikami wodnymi czy w lesie. Koncentracja przepisów w jednym akcie prawnym w sposób bardziej czytelny wskazywałaby posiadaczom lasów, rolnikom, urzędowi, związkowi, mediom, osobom wypoczywającym i sportowcom ich prawa i obowiązki. Zdaniem autora takie zmiany nie będą powodować dodatkowych kosztów, wpłynąć mogą natomiast na rozwój turystyki, powstanie nowych miejsc pracy, zwiększenie wpływów z podatków oraz ułatwienie pracy dla federalnych związków sportowych.

Elle-Marten Voigts, *Die Verbesserungsgenehmigung – Ausnahmevorschrift oder gar Rechtsprinzip?* (Zezwolenie naprawcze – przepisy szczególne czy zasada prawna?), AUR 2016, nr 9, s. 332–334.

Punktem wyjścia rozważań są federalne przepisy określające warunki udzielenia zezwolenia na inwestycje powodujące immisje, dla których ustawodawca przewidział

taki obowiązek. Warunki te dotyczą zarówno budowy, jak i przebudowy. W 2010 r. weszły w Niemczech w życie nowe regulacje wprowadzające szczególny tryb postępowania, którego przedmiotem jest wydanie zezwolenia dla przebudowy istniejących inwestycji, które nie spełniają aktualnie obowiązujących wymogów. Ustawodawca przewidział możliwość uzyskania zezwolenia na ich przebudowę, w przypadku obniżenia ogólnego poziomu emisji docelowej inwestycji. Autor próbuje nowe regulacje. Wskazuje jednak na wątpliwości, jakie nowelizacja powoduje w prawie budowlanym, prowadzi bowiem do nierównego traktowania mniejszych inwestycji, dla których nie przewidziano wprost zastosowania analizowanej procedury, oraz większych inwestycji, do których wskazane przepisy należy stosować bezpośrednio. W doktrynie niemieckiej wypracowano w tym zakresie dwa stanowiska. Pierwsze stanowi, że przepisy te należy stosować wyłącznie w odniesieniu do większych inwestycji. Drugie, które podziela autor artykułu, wskazuje na konieczność stosowania analogii i objęcia zakresem stosowania przepisów również mniejszych inwestycji, niewskazanych wprost w ustawie.

Katharina Schipper, *Neuerungen bei der Nährwertkennzeichnung durch die europäische Lebensmittelinformationsverordnung* (Nowości w oznaczaniu wartości odżywczej według unijnego rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności), AUR 2016, nr 10, s. 368–372.

Autor zauważa, że na poziomie europejskim określanie wartości odżywczej żywności zostało wprowadzone już w 1990 r. Celem tych regulacji była nie tylko ochrona przed wprowadzaniem konsumenta w błąd. Zbilansowana i różnorodna dieta oraz dokonywane wybory żywieniowe mogą również wpływać na zdrowie w dłuższej perspektywie czasowej. Z uwagi na związek zdrowia z odżywianiem, oznaczanie wartości odżywczej cieszy się coraz większym zainteresowaniem. Dostarcza ono konsumentowi informacji na temat odpowiedniego odżywiania. 13 grudnia 2016 r. weszła w życie ostatnia część rozporządzenia nr 1169/2011. Przewiduje ona obowiązek oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych przeznaczonych dla konsumenta. Autor wskazuje nie tylko na nowe obowiązki w zakresie znakowania, ale także na wyjątki od podawania wartości odżywczej. Analizuje również zakres oznakowań oraz sposób i formę podawania informacji. W podsumowaniu autor stwierdza, że prawo żywnościowe służy już nie tylko ochronie zdrowia i życia konsumenta przed żywnością niebezpieczną, ale także coraz bardziej utrzymaniu i poprawie stanu zdrowia przez odpowiednie odżywianie. Wskazuje jednocześnie na potrzebę głębszej analizy niektórych zagadnień dotyczących podawania wartości odżywczej żywności.

Opracowanie: ŁUKASZ MIKOŁAJ SOKOŁOWSKI

PRZEGLĄD PRAWA ROLNEGO
NR 2 (19) – 2016, 288-289
DOI: 10.14746/ppr.2016.19.2.18